

Období mocného sladkého navštívení...

Včelařím. Je to pro mě více než kratochvíle či koníček. V jistém smyslu jde o fyzické i duchovní cvičení. Občas zápasím s bolavými zády, když přehazuji truhlíky u jednotlivých úlů, či odebírám plástve obtěžkané medem. Učím se bojovat s netrpělivostí. To když mám málo času a je přede mnou na včelnici práce víc, než je možno na určený okamžik zvládnout. Občas se školím v rozhodnosti, preciznosti a rychlosti. Zvláště tehdy, když odchyťávám roj. Moc dobře vím, že všechno vyžaduje své. I včely.

Na včelnici víceméně prožívám radostné chvíle svého života. Třeba po dlouhé či ošklivé zimě, když pozoruji první nesmělé jarní prolety včel. I tehdy, kdy se při kontrole plodového plástu potkám s matičkou. Se zvláštním zalíbením si ji nechám přeběhnout po dlani. Miluji zvláštní vůni včelstev, kterou nasávám v okamžiku, když musím čas od času úly pro kontrolu otevřít. Je to podivuhodná směsice pryskyřičného aroma propolisu smíchaná se sladkou vůní medu a radostného činorodého napětí celé včelí pospolitosti. Zvláštní potěšení mi přináší i sdílení poznatků ze života včel s těmi, kdo se teprve seznamují s těmito nepatrnými, avšak nesmírně pilnými tvorečky. K mé oblíbené činnosti patří též odebírání zralých medových plástů k získání lahodného zlatavého pokladu.

V posledních letech jsem došel pozorováním k poznání, že v oblasti, kde včelařím, je na období prvního stáčení medu v sezóně zvláštní jeho souběh s termínem Letnic. Zvláště odehrávají-li se Velikonoce v těch nejzazších možných termínech.

Letnice..., když se mě dnes někdo ptá na to, jak jim může porozumět, a co si s nimi má počít v dnešní době, pak bych ho nejraději ze všeho vzal k sobě na včelnici. A zapojil ho do medobraní.

Radost z plnosti plástů, výtěžek z dlouhodobého úsilí, který korunuje nezbytnou spolupráci; nezasloužený dar a zároveň motivace pro budoucí úsilí; porozumění určitým zákonitostem pospolitosti spolu s objevováním doposud netušeného – to všechno přináší vnímavému včelaři sladké období medobraní.

Nu, a není snad vylití Ducha svatého a jeho působení v nás, Ježíšových následovnicích, něčím hodně podobným? Ano, uznávám, že jde o příměr patrně ne příliš přesný. Ale přeci...

V případě seslání Ducha svatého jde přeci o možnost být nasycen energickou mocí, mít možnost porozumět určitým zákonitostem duchovního života, které nám doposud unikaly, zažít určitý závdavek plnosti a hojnosti, prožít sladkost pronikání do tajů Božího stvoření a záměrů...

Když se obracím k textům Bible, zjišťuji, že seslání Ducha svatého bylo dávno zaslíbeno a že jde o historicky mimořádnou a jednorázovou záležitost. Nicméně Jeho sestupování a působení se děje i v dalších zcela konkrétních případech. A to od dob apoštolských až po dnešní dny. Navíc nalézám výzvy k tomu, abychom se Duchem nechali naplňovat a vést. Jak tomu porozumět? Je to jednou, nebo víckrát, jednou provždy, či stále nanovo? Domnívám se, že platí obojí.

A zase se obracím ke svému přirovnání spolupráce včelaře a včel: i tady je potřeba se po období hojnosti, která nás navštívila, vrátit ke každodenní, poctivé, drobné práci, souhře, spolupráci, hledání, přemýšlení, usilování, vyhlížení toho, co přichází a směřování k dobrému výtěžku společného úsilí.

Přemýšlíte také někdy nad tím, co křesťané potřebují pro dnešní dobu nejvíce? Nenapadá mě nic lepšího, než že je nám zapotřebí milosti navštívení Duchem svatým. Bez poznání, porozumění, a bez Boží proměňující moci se v naší skrz naskrz nemocné zemi patrně moc daleko nedostaneme...

Milost navštívení Duchem svatým pro nás může učinit jedině Bůh. Nemůžeme Ho donutit, nemůžeme Mu poroučet, nelze si na Něm nic vyvzdorovat. A přesto – můžeme doufat a prosit. A to přece není vůbec málo.

Hospodin je nejúžasnější možná právě tím, jak své stvoření zcela znenadáni a rád přepadává svou milostí. Dovolme Bohu, bude-li chtít, aby o letošních Letnicích přepadl svou milostí a Duchem i nás...

Petr Plaňanský
(psáno pro www.christnet.cz)